

Kali je samo željela
prijatelja.

Usamljena užina

Stacy Lynn Carroll
(temeljeno na istinitoj priči)

»Duh Sveti šapće nježno, glas taj tihi znam«
(Dječja pjesmarica, 56).

Kali je ušla u blagovaonicu i pogledala oko-
lo. Sva su druga djeca trčala ravno prema
svojim prijateljima i okupljala se za stolovima.
Prostorija je bila bučna s uzbuđenim glasovima
i sretnim smijehom. Bio je tek drugi dan škole,
ali činilo se da svi imaju nekoga s kim će sjediti
osim Kali.

Stisnula je ručku svoje kutije s užinom i kre-
nula prema jednom od stolova. »Mogu li sjesti
pored tebe?« upitala je Kali.

Djevojčica s dugom, smeđom pletenicom
podigla je pogled. Puhнула je i odmahнула gla-
vom. »Ne. Zauzeto je«, rekla je.

»U redu.« Kali se pomjerila na drugo prazno
mjesto i spustila svoju kutiju s užinom.

»Ne možeš sjesti tu! Čuvam to mjesto«, rekao je dječ-
čak s majicom sa zelenim linijama. Gurnuo je Kalinu
kutiju s užinom na pod. Svi su se njegovi prijatelji
nasmijali.

Kali se sagnula i ponovno uzela svoju kutiju s
užinom. Prošla je kroz blagovaonicu i sjela za prazan
stol. Ugledala je nekoga iz svog susjedstva i pokušala
mahnuti, ali on je okrenuo pogled. Kali se namrštila.
Zašto nitko nije želio biti njezin prijatelj?

Kali je pogledala svoju hranu. Više joj se nije dalo
jesti. Obrisala je oči, zatvorila svoju kutiju s užinom i
izašla vani.

Svi su se već igrali s prijateljima.

Kali je sama sjela na klupu
i gledala kako se druga
djeca zabavljaju bez
nje. Tada je Kali

ugledala dječaka oko njezine dobi kako sjedi sam
na travi. Nosio je umrljanu žutu majicu i kosa mu je
odostraga stršila u vis.

Kali je okrenula pogled. Vidjela je skupinu dje-
vojčica iz svog razreda kako igraju igru školice. Želje-
la je da je pozovu da se igra s njima.

Kali je ponovno pogledala dječaka. Glava mu je
bila spuštena i brao je travu oko svojih nogu. Kali se
sjetila nečega što je mama ponekad govorila: *Potraži
djecu koja su usamljena.*

Kali se namrštila. *Ona* je također bila usamljena.
Nitko nije pokušavao biti *njezin* prijatelj!

Ali onda je Kali pomislila na svoje krštenje prošle
godine. Obećala je slušati Duha Svetoga. Možda joj
je Duh Sveti pomagao sjetiti se što joj je mama rekla.
Možda joj je Duh Sveti pokušavao reći da se igra s
dječakom u žutoj majici.

Kali je uzdahnula i ustala. Topao osjećaj proširio
se njezinim srcem. Došla je do dječaka na travi i sjela
pored njega.

- »Bok«, rekla je.
- »Bok«, on je promrmljao.
- »Koja je tvoja omiljena boja?«
- »Pa... zelena.«
- »To je super. Ja volim ružičastu«, rekla je Kali.
- »Imaš li najdražu životinju?«

Dječak je sjeo malo uspravnije i pogledao ju. »Da.
Stvarno volim dinosaure.«

»O, i ja. Najdraži mi je triceratops.«
Dječak se nasmiješio.

Tada je zvono zazvonilo. Kali je ustala i mahnu-
la dječaku u pozdravu. Smiješila se dok je hodala
natrag u učionicu sama. Možda nema najboljeg
prijatelja, ali osjetila je sreću znajući da je nekome
drugome učinila odmor malo boljim. ●

Autorica živi u Uti, SAD.

Žurio sam stići u školu. Ali onda sam imao
taj osjećaj da trebam prvo kod kuće uzeti
vrećicu s krumpirićima. Nakon ručka, moj
prijatelj Drew izgledao pomalo tužan.
Upitao sam ga što nije u redu. Rekao je da
je zaboravio svoj ručak. Sjetio sam se svojih krumpirića,
pa sam mu ih dao. Drew je rekao: »To je nešto najljepše
što je itko učinio za mene u školi.«

Durham M., 11 godina, Utah, SAD

